

pult

nagyon néz a gyerek. minek néz. az anyja hívott ide. korrepetálni. az apja morgolódva fizet a korrepetálásért. a gyerek jól számol, nem egyszerűen csak tud számolni, nézd meg, mondja, mert egyből tegez, egyből tegezi ezt a tanárt, hogy nézd meg, a gyerek nemcsak tud számolni, hanem jól számol. és a jól számol inkább azt jelenti, hogy gyorsan. gyorsan ad vissza, az apja alighogy kiméri a pultban, a pénz már a kasszában, a visszajáró a markában annak, aki most a poharat is elveszi. és tényleg nincs az úrmértékekkel se gond. nem is kell gyakorolni a holnapi matekdolgozatra. mértékegységváltás – nem szarunk be, igaz, öcsi, nem, mondom az apjának, meg hogy azért jöjjön a gyerek inkább át ide, a szobába tanulni, ne a pultban legyen most. mit iszol, semmit, jaj, gyerek, a tanárúr, húha, nagyon komolyan veszi, nagyon.

néz a gyerek. kijön a pultból, pedig annak, pont annak legalább értelme volt. az egy délután, az egy rendes délután, hogy azt mondják ott neki, hogy öcsi, jó gyerek vagy, apádnak üzenem, és mondják, mit üzennek, és apa is azt gondolja, hogy jó a gyerek, hogy jó, ha az van a pultban, mert neki nem akarják a bunkók megmutatni az erejüket, szóval olyankor nincs hangos szó, verekedésféle, ez is egy kivétel most, hogy pont most, amikor a tanár várja, és jönne ki, közben meg az apja indulna, de kénytelen ott maradni most. merthogy kezdődik. persze, ez olyan lendíti, elesik, föláll valahogy, morog valamit verekedés, amin inkább csak röhögni lehet, de van az a kiszámíthatatlansága, hogy az egyik megfogja az ingét a másiknak, az meg, ahogy a kezét le akarja ütni a fogásról, a saját mozdulatától veszi el az egyensúlyát. hátrafele zuhan, a másik meg, aki az inget fogja, nem tudja időben elengedni, úgyhogy dől vele, pontosan ráesne, de a sörpad most közöttük van, összecukható, zöldre kent könnyűfém ötvözet a lába, egy kalap szart ér, egyből bicsaklik befelé a támasztókar könyéknél, szóval ez az asztal van közöttük, és az is dől, persze, rajta a poharakkal, de az nem lesz veszélyes, csak a testek földre érése után érik el a talajt, és nem is törnek feltétlenül, inkább a szar zöld fémláb, az tud kárt csinálni, mert a szögecsei fölsértik az egyiknek a kezét, az alkarját belül, a csuklóhoz közel. azt még nem látni a felfordulásban, kié a kéz, pont az nem látszik, hogy melyik testben végződik, mert a feltűrt ingujszabandon hagyja a kezét, szóval az ing mintája nem segít az azonosításban egyből. az indulat aztán viszi mind a kettőt, hogy mindenáron ütni akarnak, fekvé a földön, de nem tudják, hogy fekvé a földön csinálják. amikor rájönnek, hogy eldőlték, akkor abbahagyják a lagymatag ütéseket, nem feltápáskodni próbálnak, hanem egymástól távolabb feküdni tovább, a hátukon vagy az oldalukon, úgyhogy széjjelebb csúsznak. akkor derül ki, hogy az, akinek az ingét elkapták az elején, hiába csurom véres meg nedves, nem vérzik, a másik, aki ráesett, az sérült meg, mondom, az a kurva csavar vagy szegecs a sörpadból, az kaphatta el, ahogy ráesett. az apja ilyenkor azt mondja: kellene valami, a gyerek erre kijön a

pultból, nem kapkod, nem rohan. az egész családban, és ezen csak a férfiakat érdekes érteni, van egy lassúság, nem megfontoltság, inkább az a mafláság, hogy az elme még a testnél is lassabban mozog, de ezt a test mintha tudná, és úgy indul neki, hogy a nekiindulás alatt, de még azelőtt, hogy annak az elindulásnak célt, karaktert kéne adni, és még azelőtt, hogy olyan hosszan tartson, hogy az már lődörgésnek vagy habozásnak tűnne, szóval a nekiindulás alatt az elme beéri a testet, hogy hova menjen és miért, és ott aztán mit tegyen. így a kölyök az anyjához megy, a kocsmatér mögött van a lakásuk, egy épület az egész, a kocsmatér tulajdonképpen garázs volt eredetileg, csak az ajtót kellett kicserélni, meg bevállalni az apjának, hogy a kocsi nem áll be többet, mert másik garázsra nincs hely az udvarban. ami így nem pontos, mert az udvarban volna hely. de utcafronton van a ház, síkban a járdával, a homlokzati fal a telekhatár, és pont annyi a telek szélessége, mint a házé. nincs ezen magaslati kormány meg buszter, nem tudok beugratni a ház fölött hátra. a ház elé áll. nem a garázs, szóval nem a kocsmatér elé, mert akkor eltakarná a bejáratot, meg a sok barom annak támaszkodna jó időben a ház előtt, hanem a másik oldalra, az ő szobájuk ablaka elé. félig föl a járdára. úgyse jár ott el senki.

nekirugaszkodik a kölyök, hozza a kötszert. az anyjától kéri, az meg a spájzból kihozta neki, ott tartja, hiába mondja el százszor, hogy az adidasos dobozban vannak ezek. az anyja egyáltalán nem kérdezi meg, hogy mihez kell, vagy hogy ki sérült meg, a gyerekről eleve nem is gondolta, hogy neki baja lehet, a férje meg nem érdekelte egyáltalán. külön volt a szobájuk is. úgy volt külön, hogy az italraktár a garázs mögötti szobában van, az volt a gyereké, azt szüntették meg. a gyerek akkor a szülők hálójába került, de aztán a szülők széjjelköltöztek a házban, a nagymama meg jött segíteni az unokának. hogy a szülők közben vitázni tudjanak. így lett, hogy a mama együtt lakik a fiával az első szobában. az az, aminek az ablaka előtt félig a járdán áll most is a kocsit, az anyja meg térelválasztó polcot rakatott be a másik szobába, az egyik oldal a gyereké, a másik fele meg az övé.

a mama szokott rakodni, mindennap, úgy hidd el, minden egyes rohadt napon megteszi ezt nagyanyád, a fiam úgy jobban tud kalkulálni, hogy tudja a foggyást, leltárt készít mindennap a mama. a kocsmatérbe nem megy be. az a férfiaké. és nem beszél a menyével, főznek pedig együtt, minden nap szinte, és a gyerekekhez is szólnak, körülbeszélnek, hogy mi volt ma az iskolában, azt kérdezi a mama, a gyerek meg azt mondja, hogy nem nagyon volt jó az ebéd, hogy van-e itthon valamit enni, és akkor az anyja kérdezi meg, hogy mit enne inkább, és a mama meg már készíti is elő, anyja meg közben kérdezi, szomjas-e, a mama meg már hozza is a raktárból a traubit, a meggyest szereted inkább ugye, mondja az anyja erre, a mama persze mutatja az unokája felé, hogy a másik kezében meg az van, a meggyes.

a kötszer meg a latex pólya a gyereknél. azzal érkezik vissza a kocsmába. a pult alá teszi a polcra, benn minden olyan, mint előtte, a bunyó előtt. a gyerek is olyan, az apja is olyan, annak, akinek vérzett a karja, most papírtörölővel meg zöld szigetelőszalaggal meg van csinálva, az inge a másinak meg van szakadva, birizgálja, mert zavarja, hogy a frankó inge egy szar lett, az apja meg, ahogy lerakta a kezéből a holmit a gyerek, egyből mondja neki, mit üssön be, az meg egyből beüti, és elveszi a pénzeket, visszaadja a visszajárót tételenként. mert amíg a gyerek nem volt, addig is rendeltek, volt itt foggyás, és a pénzt a pultra

rakta az apja, hogy majd ha a gyerek visszajön, egyenként beviszi, és a visszajárót is adja, de addig csak nem lehet várni, hogy addig nincs kiszolgálás, hogy addig nincs inni, amíg a gyerek vissza nem jön. ha már el kellett mennie. nézi a tanárt, az apja mond neki valamit, vagy mond valamit csak úgy, arra fordított fejjel, az meg elindul az ajtó fele. nincs óra, még jó, hogy nincsen, a tanáron kívül senki se gondolta eddig se, hogy itt óra lesz. ilyenkor venni ki a gyereket a pultból, azt senki se gondolhatja komolyan.

június

a saját történetünk ejt csapdába bennünket. vagy kezdem onnan inkább, hogy a saját történetünk kínál csak szabadságot.

ahogyan ott ül, és néz rám, de tényleg, engem néz, le nem veszi a szemét rólam egy pillanatra se, hogy azt hiszi, valami változni fog, ha kicsit nem néz ide, hogy lemarad valamiről. de miről lehet lemaradni: június van, kora délután, hétköznap, nem tűz ide a nap a teraszra, ahol ülünk, fölösleges is, hogy a napernyők felhúzva, az előző tulaj hagyhatta itt. ez a sör, ami a vásznakra van írva, nincs is a pultban. annyi történik legfeljebb, hogy a lány néha kiszalad a pultból, odamegy az asztalokhoz, négy, nem is, öt asztal van itt összesen, kihoz vagy elvisz valamit. ezen nincs mit megfigyelni. ezt kiabálnám legszívesebben az öregnek a pofájába, hogy ezen nincs mit nézni, erről nem lehet lemaradni. hogy lemaradni csak valamiről lehet, itt meg éppen nincs semmi, szóval pont lemaradni nem lehet.

a nézés követeli a változást. nem a változásra fordul a figyelem, hanem a figyelem, a kitüntetett figyelem hozza a változást. mondok egy példát – pontosan azt a példát mondom, ami most történik. tehát odalépek ehhez az idősödő férfihoz, leülhetek, ő meg, hogy persze, akit várok, úgy tűnik, nem érkezik. írt üzenetet. képzelje, én azzal az akarattal várom, ahogy ide leültem, és akkor is, ha tudom, hogy nem jön, mert tudom, hogy nem jön, itt van, látja, megírta, várom. akkor tényleg nem értem, mondom neki, hogy miért figyelt olyan erősen engem, éppen engem. ő meg hogy ne haragudjon, azt gondoltam, talán maga az, babrált a telefonjával, iszogatótt, nem pedig ivott, szóval éppenséggel azt is hihettem, hogy maga írta nekem azt az üzenetet, és vár, hogy engem vár, és azt hiszi, én nem jövök. éppen én, aki pedig itt ülök. itt ülök, és éppen rá várok, az ő érkezésére.

hogy tehát nem ismerte azt, akit várt, és ezért volt az a nézés. értem így már, semmi nem megmagyarázhatatlan. én is ezt tettem volna a helyében, ha várok valakire, olyanra, akit nem ismerek, és nem is beszélünk meg valami különös jelzést, mint a gengszterfilmekben, meg a szerelmesekben. rózsza a gomblyukba, színes kendő hanyagul vetve, de a hajtóka alatt, ilyesmik. azt kérdeztem, hogy tehát nem ismeri ezek szerint azt, akire várakozik. de éppenséggel ismeri, a felesége az, azt mondja, és az ember csak felismeri a saját feleségét. hát hogyan ismerném fel a saját feleségemet. és ők azért lehúztak pár évet egymás mellett, szóval pláne, hogy ismeri. és ismerték még jópáran azt a nőt, az utcában meg a

hivatalban is kedvelték, és engem is kedveltek, velem voltam szerethető, hogy a temetésén is voltak sokan, majd a déli kapuig állt a sor, tömve volt a hatos, arra pedig csuklós jár. nem is én mondtam a búcsúztatót, hanem a művelődési referens, az annyira szerette, tartozik neki ennyivel minimum, így mondta nekem. és az arcképe ott van a sírkövön, egy olyat választottam, ami neki is tetszene. fényképből is, sírkőből is olyat. bár sose beszélünk sírkövekről, és azt sem lehet tudni, hogy az embernek mi az ízlése, ha sírkőről, pláne, ha a sajátjáról van szó.

hogyan kérdezi meg az ember kellő tapintattal, hogy miért vár egy ember egy halottat, és azt is hogyan hozzá, hogy a halottak miként írhatnának sms-t. meg azt, hogy hogyan kevert össze engem a feleségével, és miért írnék én üzenetet a felesége nevében.

nagyon sajnálom a veszteséget, nagyszerű asszony volt, nem nagyon bírok mást mondani, ez biztonságos, pontatlan mondatnak tűnik, olyannak, ami egyszerre kínál fel számára az emlékezést, számomra meg a menekülést ebből a helyzetből.

honnán tudhatná, hogy milyen, engem sem ismer, a feleségemet se. soha nem vesztett el semmit.

– De...

– De mi? – vágott közbe. – Ahhoz, hogy elveszítse, meg kell találnia. Tudja, mi látszik magán? Az, hogy nem talált semmit, és nem az, hogy elvesztett volna valamit.

keresni, aztán találni, aztán elveszteni. és ha ezt megcsináltad, akkor nem csodálkozol majd, nem csodálkozol semmilyen üzeneten a rohadt telefonodon.